24 Mrt 17

DE „GOEDE NABUUR".

444

Nadruk verboden.

GERMANIA: „Hoera! Oorlog met alle neutralen!"

EEN PROTEST.

Wie mijne teekeningen (en soms artikelen) van zes à zeven jaren vóór den oorlog tot op heden toe nagaat, zal daarin altijd één sterk uitgesproken overtuiging vinden, n.l. dat ik het Duitsche militarisme en de Pan-Germaansche ideeën voor de overige wereld, en in de eerste plaats vóor ons land, een groot gevaar achtte.

In gesprekken met leidende politici, onder wie enkele ministers van Oorlog, welke ik voerde jaren vóór dezen oorlog, heb ik er steeds op gewezen, hoe ernstig voor ons geheele vrije volksbestaan de Duitsche bedreiging was en nooit heb ik verzuimd om te ageeren voor een afdoende voorbereiding tot afweer van dat gevaar.

Toen de oorlog uitbrak, ontmaskerde ich het Pan-Germanisme in al zijn afzichelijke naaktheid en géén sophismen, geen chijnheiligheid, geen volksbedrog kon ezen roofoorlog doen voorkomen als een erdedigingskrijg.

Wat ik vóór den oorlog bestreed uit ernige hartgrondige overtuiging, dat heb ik evochten met heilige verontwaardiging, en mijn jarenlang geuite meening bewe- n werd door verschrikkelijke onloochenre feiten.

Mijn strijd is er steeds een geweest met len vizier, sinds al die jaren en van den rsten dag van den oorlog tot op heden.

Mijn strijd is er een, waarop ik trotsch n, omdat ik bewust ben mijn plicht te n, omdat ik hem kan verantwoorden r God en voor de menschen, voor mijn en land en voor de menschheid. Omdat ik hem heb gevoerd tegen duizenden moeilijkheden in, tegen leugen en halve waarheden, tegen verdachtmaking en bedreiging, met gevaar voor mijn leven dikwijls en altijd met enthousiasme omdat ik geen edeler, geen heiliger taak weet dan deze.

Natuurlijk ben ik verguisd. Natuurlijk!

De platte leugen is verspreid, dat ik in het buitenland teekeningen maakte tegen mijn land. Oude, uitsluitend in en voor ons land gemaakte teekeningen moesten daarvoor dienen, en deze critiseerden misstanden, die door al onze andere teekenaars gelijktijdig even hard werden gecritiseerd. Maar het sloeg in bij de goê-gemeente en werd lustig uitgebuit.

De creaturen, die ondervonden, dat mijn overtuiging geen koopwaar was, moesten wel zeggen „dat de ander meer had geboden". Creaturen en het bittertafelpubliek denken zóó.

Maar dat gij, jhr. Van de Brandeler, procureur-generaal bij het Haagsche Gerechtshof, het oirbaar hebt geacht, om in eene zitting van dat Hof te spreken van mij als: „Raemaekers, de beruchte teekenaar" — dat is schandelijk.

Het schijnt, dat uw ambt u immuniteit geeft, om gratuite beleedigingen uit te doelen aan personen buiten het geding.

De voorzitter heeft althans niet tegen uwe uitdrukking geprotesteerd.

De plaats, van waar gij het beleedigend woord hebt uitgesproken, maakt, dat ik mij tot een platonisch protest moet beperken.

LOUIS RAEMAEKERS.

Londen, 18 Maart 1917.

HOOGER LANDBOUW-ONDERWIJS.

Dato 6 Maart j.l. is ingediend een Memorie van Antwoord op het gewijzigd ontwerp van wet, regelende het hooger landbouw- en diergeneeskundig onderwijs. Het is te hopen, dat dit ontwerp spoedig in behandeling komt en verderen ontwikkelingsgang zal doormaken, zoodat binnenkort dan eindelijk bereikt zal zijn wat reeds zoovele jaren een dringende eisch is geweest! In deze tijden is het hoogst gewenscht, dat aan dit hooger onderwijs ook wettelijk de rechten gegeven worden, die het toekomt, zooals ik in „De Telegraaf" van 12 Januari kon aantoonen. De Rijks-Hoogere Land-, Tuin- en Boschbouwschool te Wageningen heeft zich uit een middelbare vakschool ontwikkeld tot een bloeiende instelling, waaraan feitelijk hooger onderwijs gegeven wordt. Hetzelfde geldt van de Veeartsenijschool te Utrecht.

Intusschen zal de Kamer zich nog wel over een en ander betreffende het hooger landbouwonderwijs laten hooren. De toestanden zijn voor velen nog wat ingewikkeld. Onder minister Talma is de lagere Landbouwschool uit Wageningen verplaatst en uit de toen gevoerde discussies valt duidelijk op te maken, dat de Kamer, besluitende tot spoedige regeling van het hooger landbouwonderwijs, niettemin de school, die daarvoor in aanmerking komt, te Wageningen wilde laten. Ook minister Posthuma beschouwt de toen gedane uitspraak van de Kamer als beslissend voor de plaats van vestiging (dus te Wageningen). Echter blijkt